

Lackfi János

(1971, Budapest)
költő, író, műfordító,
József Attila-díjas,
Zsámbékon él

Lackfi János

A számócalelet zsoltára

Uram,
a faluból kijövet,
kocsimban a frissen vásárolt
felvágottal, paradicsommal
olyan fogadót kerestem,
melynek mennyezete kék selyem,
padlója zöld bársony,
és tücskök pattognak léptem nyomán,
találtam is barátságos kis dombokat,
leparkoltam, letelepedtem a mező közepén,
vadvirágorgia vett körül,
részegülten adtam hálát
az egyszerű, de jobb-se-kell
ételekért, a pazar helyért,
melyet lábam alá terítesz,
mikor felvágottamon és bokámon
futkosó hangyák jelentek meg,
és a habos mennyből lehuppantam
a valóság rögs talajára, na szép kis
vendéglátó vagy, Uram, mondhatom,
igazán kihívhatnád a rovarirtó céget,
mielőtt kedvenc fiacskád jön vendégségbe
hozzád, a mezőn bóklászva nem leltem
tenyérynvi leülni való füves részt,
egyetlen hangyaboly az egész,
megálltam tanácstalanul,
és akkor pillantottam meg
a valószínűtlen bőségű számóca-
csillagképeket, melyek izzó pirosan
világítottak a hangyák és füvek
birodalma közt, teliszedtem egy kis zacskót,
persze, véletlen, naná, mindenben Istent
véli látni a bolondja, mondja rá bárki,
s én bevállalom, így van, Uram, mindig
mást és többet tartogatsz nekem,
mint amit csökkent képzeletem
megálmodni képes, holnap Krisztus
zamatos vércseppjeit reggelizem majd,
most pedig itt ülök a számócaillatú
kocsiban, írom ezt a verset,
a még nem egész éretteket
meghagytam az arra járó,
jövőbeli Isten-keresőknek.